

ВОЛОДИМИР
СОСЮРА

Рання лірика

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2024

ЧЕРВОНА ЗИМА

(Поема)

Тов. Корякові

I

Лисиче над Дінцем... де висне дим заводу,
музика у садку та потяг в сім годин...
Вас не забудьте мені, як рідну Третю Роту...
Про вас мої пісні під сивий біг хвилин...

На щєбінь часто ми до Сущенка ходили,
за це платили нам щоденно четвертак.
Та по ночах дівчат в половниках любили...
О свіжий дух степів, о поцілунків смак!..

Де шахти на горі щодня малюють зорі,
під зойки димарів так просто ми жили,
училися писать звичайно на заборі...
та били лисичан, щоб до дівчат не йшли.

Ну, як мені забудьте далеку Білу Гору
і теплий блиск очей (там трави в тумані...),
що зрадили мене... де в ніч ясну, прозору
носився з вітром я сказано на коні?..

І все мені дзюрчать швидкі холодні хвилі,
і все мені завод невпинно цокотить,
і вороток скрипить про дні минулі милі,
коли повстали ми і йшли Петлюру бить...

Лисиче над Дінцем... де висне дим заводу,
музика у садку та потяг в сім годин...
Вас не забудь мені, як рідну Третю Роту...
Про вас мої пісні під сивий біг хвилин.

II

Зима. На фронт, на фронт!.. а на пероні люди...
Біля вагонів ми співаєм «Чумака»...
І радість лоскотно бентежить наші груди...
Шикують злидні нас, юнак до юнака.

Багнетів гострий блиск... шапки кругом лахматі...
коло дзвінка сестра сумуючи стоїть...
А мати не прийшла на бій випроводжати, —
і серце іноді невільно защемить

Стою, неначе в сні. Чекають нас вагони...
І ворог шле з гармат нам з-за Дінця привіт...
Але не боїмось ми банд злотопогонних, —
уже не мало їх пустили ми під лід...

Зима. На фронт, на фронт!.. а на пероні люди...
Біля вагонів ми співаєм «Чумака»...
І радість лоскотно бентежить наші груди...
Шикують злидні нас, юнак до юнака.

III

Колеса тупо б'ють... по рейках перебої...
Вже міст через Дінець давно прогуркотів...
Стою біля дверей... і дихає сосною
квиління вітрове про весни юних днів...

Рубіжне... знову путь... Володине... Кабанне...
нарешті Сватове, і крикнув потяг: «Стій!»
Сходили на базар, помилися у бані, —
я вірші став писати під вечір золотий...

Писав чогось про смерть... неначе знав, що ніччю
раптовий стрілів блиск вогку пониже тьму...
Й ми знов підем на бій за владу робітничу...
О, не забудь мені Червону ту зиму!..

IV

Вкраїну з краю в край проходили з боями...
Червоне танув сніг в пожежах барикад...
І громом молодим котилося над нами,
лунало по ланах: «Вперед за владу Рад!..»

І де ми не пройшли, нас радо зустрічали,
І навіть вітер нам доріг не замітав.
Дівчата нам стрічки червоні пришивали,
і хлопці радо йшли озброєні до лав.

V

І знов Донеччина... і вітер верби хилить...
Й не віриться, що знов побачу я село,
давно покинуте, таке до болю миле...
Але багато з нас додому не прийшло...

І м'яко сніг рипить... іду тривожним кроком...
Така знайома путь з дитинства ще мені...
Тут рвали восени ми глід червоноокий,
тут рвав я квіти чар кохання восени...

Вже станція... завод... і рейки заблищали
під безліччю огнів... Ось робітничий клуб...
І в небо простяглись, і небо запутляли
незчислені ряди високодимних труб...

Скінчилась вистава... з воріт виходять люди...
О скільки, скільки тут знайомих милих лиць!..
Чого ж тепер мені так тоскно й давить груди,
чого ж холодний сум ці хвилі принесли?..

VI

О, де ти, брате мій?.. Прийди хоч на хвилину...
ти ж так мене чекав, а я й не знав, що ти
мене давно зміняв на темну домовину,
зміняв мене давно на схилені хрести...

Ти ж так мене чекав... казав, що «з фронту скоро
Володька галіфе для мене привезе...»...
Тепер не підем ми з тобою в Білу Гору,
Тепер уже тобі не треба галіфе...

VII

Колеса тупо б'ють... по рейках перебої...
Вже міст через Дінець давно прогуркотів...
Стою біля дверей... і дихає сосною
квиління вітрове про весни юних днів.

VIII

Широко розляглося з важким гарчанням місто...
і вітер з моря шле солоний теплий дух...
і виснуть ліхтарі, як золоте намисто,
що заквітчали ніч безсоромну й руду...

Каштани по боках... каміння душу давить...
По вулицях вузьких прискорено йдемо.
Недавно тут були і греки, і зуави,
справляв тут капітал свій золотий содом...

І чітко мірний крок ряди сотень хитає...
І сам собі здаюся таким міцним, міцним...
Здається, я і є, і мов мене немає,
то «я» моє злилось з народу «ми» святим.

Прискорено йдемо за днем золотокрилим,
туди, де криці дзвін напружено гуде...
І маком прапори колони рясно вкрили, —
і квітне маком бій, блакитний бій сердець...

IX

Все вище шлях важкий... внизу гудуть бетони...
золотосинім сном душа палахкотить...
Під срібний дзвін криниць холодних і бездонних
кидає ранок зор на небосхил гнідий...

Згорнула вже давно холодні сиві рядна
тільки для нас зима... навколо все в цвіту...
Із зор тремтючий міст в Майбутність неоглядну
Години Перемог тільки для нас прядуть.

1921

О, НЕ ДАРЕМНО!..

О, не даремно, ні, в степах гули гармати,
і лялась наша кров, і падали брати...
О, не даремно, ні, моя старенька мати
зняла з своїх дітей дукатики й хрести...

По бруку чіткий крок... де авто перебої,
веселі ватажки вітають юнаків...
Неначе дивний сон в півтемному забої,
що бачив я колись під кайла спів дзвінкий.

Рядами струнко йдуть баби, жінки, дівчата,
і дітвора біжить з захопленням в очах...
І скиглить, скиглить ніч промерзла й кострубата,
розіпнена давно на сонячних мечач...

О, не даремно, ні, в степах гули гармати,
і лялась наша кров, і падали брати...
О, не даремно, ні, моя старенька мати
зняла з своїх дітей дукатики й хрести...

1921

* * *

Безладно торохтить по бруку день бездумний,
де порох голубий та цокоти копит...
Змарнілий небосхил роздерли нагло труби,
де ластівки кричать про сонце і степи...

О липне золотий!.. Твої байдужі очі
нагадують мені холодний блиск озер
і ранок голубий, де спів тремтить дівочий,
мов листя золоте розхристаних берез...

Де море шарудить, над срібним пляжем трави,
і шелестіння слів коханих і простих...
О теплий ночі блиск і блиск очей лукавий,
де у колисці вій гойдався молодик!..
1921

* * *

Миколі Хвильовому

Ми на драбинах зор за днем золотодзвонним...
Волошковим вінком годин тривожний бій...
І ранок з нами йде веселий та червоний
співати про завод і села голубі.

Зустрілись в квітні ми. На сонячні галяви
вже вечір голубий задумливо звисав...
і рядом з ним зоря, нервова і смуглява,
ховалась за доми, як золота коса...

Й нам путь тепер одна. Внизу старе захляле...
дим іншого життя нам вітер з гір несе,
і теплим молоком душа моя проллялась
на жито золоте твоїх дзвінких пісень...
1921

ОСІННЄ

На тротуарах снить душа — шолом кошлатий...
В убрання осені одягнено дуби...
І шелестить стерня — чи по асфальту шини...
І світло-жовтий лист — тепла останній знак —

журливо крутиться
і тихо падає
на мурах,
на стінах...

Ось хлопчик цигарки розпродує на розі.
Веселі горобці вовтузяться в пилу.
І ніби знов я йду по місячній дорозі,
де шелестить бур'ян і верби коло клунь...

Все тихше, тихше гул то млосний, то тривожний
над полотном рудим брукованих дорог.
І вкрило димарі, мов пелюстками рожі,
світками золотих розпатланих хмарок.
1921

* * *

Пішли в чужі краї по хліб сини Надволжя,
спадає курява на вибитих слідах.
За ними степ рудий в рослинах бездорожжя
жагуче розгулив порепані уста.

На спалених ланах тепер лиш вітер віє
над чолом зморщеним сухих, пожовклих трав,
й порожньо в хуторах, де жовтий відблиск сіє
змарнілим зором день на призьбах, на хвіртках.

В безхмарний небосхил все вище, вище сонце,
мов золотий їжак, засапано повзе...
І ніби далечить (а може, тільки сон це?..)
блакитне полотно розплесканих озер...
1921

ЗМІСТ

ЗІ ЗБІРКИ «ПОЕЗІЇ»

Червона зима. (Поема).....	5
О, не даремно!.. ..	10
«Безладно торохтить по бруку день бездумний...»	10
«Ми на драбинах зор за днем золотодзвонним...»	11
Осінь	11
«Пішли в чужі краї по хліб сини Надволжя...»	12

ЗІ ЗБІРКИ «ЧЕРВОНА ЗИМА»

«В осіннім шелесті під галок лопотіння...»	15
«Ми на роботу йдем...»	15
«Граційно руку подала...»	16
«Рипнула дверима осінь...»	17
Сніг	18
«На Захід, на Захід, на Захід...»	20

ЗІ ЗБІРКИ «ОСІННІ ЗОРІ»

«Хто розуміє цей жах, коли душа така самотня...»	23
На снігу	24

Маки	26
«Смуглявий і стрункий. А золоте волосся...»	28
«Де я живу, колись була церква...»	29
«І все, куди не йду, холодні трави сняться...»	29
«Оддзвонила давно Революція...»	30
«Не біля стінки я, й не кров моя холоне...»	31
«Уже зоря золоторога...»	31
«Минай, проклята ніч, минай...»	32
«Так ніхто не кохав. Через тисячі літ...»	33
«Од вечірнього, од синього снігу здається...»	34
«Голову розбив я об каміння неба...»	35
До брами	36
«Гей, спокійно і синьо над садом...»	36
«Ластівки на сонці, ластівки на сонці...»	37
«Як сонце до істоти гріє...»	38
«На шматки порізав свою душу...»	39
«Магнолії лимонний дух...»	39
Степ	40
Малиновий платок	41
«Сьогодні на морі безоднів немає...»	41
«Тумани наступають із моря...»	42
«Губи в губи... тепло і вишнево...»	44
Золотий ведмедик. (Поема)	45
Осінні зорі. (Поема)	50
Частина перша	51
Частина друга	54
Пролог до невідомої поеми	55
Оксана. (Поема)	59
1871 рік. (Поема)	71
Віра. (Поема)	78

ЗІ ЗБІРКИ «МІСТО»

Нальотчиця. (Поема)	91
«Темні заплакані вулиці...»	97
«Рвав восени я шипшину...»	97
«Такий я ніжний, такий тривожний...»	98
«Синьо, розвіяно — в далі...».	99
«Зустрів її, таку тендітну...»	100
«Вишневий платок зав'язала...»	100
«Вартовий. Мармурові колони...».	101
Робфаківка. (Поема)	102
«Вулиці шалені, вулиці кохані...»	105
«Бреде зо мною рядом Осінь...»	106
«Маслини в далі — чередою...»	106
«О губи, губи вишнево-темні...»	107
«Дитина порізала пальчик...»	108
«Оглядає останні вагони...»	109
«Вже в золоті лани, і вітер кличе зорі...»	109
«Герґоче місто, і сніг лягає...»	110
«О кучері ясні і очі Беатріче...»	111
«Наближається споминів повінь...»	112
Кавказ.	114
«Осінній вітер з Туркестану...».	115
«Од трамваїв сине-сине місто...»	115
Пісня.	117
Минуле.	118
«Не зустрінусь у полі я з вечором...»	118
«В сине вікно виглядаю...»	120
«Коли місяць на цвинтарі бродить...»	121
«Може, ми й не друзі...»	121

З вікна	123
Сьогодні.....	123
«Чайник кричить — на дорогу...»	124
Чорні уривки. (Фантазія).....	125

ЗІ ЗБІРКИ «СНІГИ»

Сніг	133
Воєнком.....	135
«Невже — в хаос?! Ми знов — під воду...»	136

ЗІ ЗБІРКИ «СЬОГОДНІ»

«Хай огонь на оголені нерви...»	141
«Вітер шумить ясеновий...»	142
«Пам'ятаю, вишні доспівали...»	142
«Життя — не дим і не омана...»	143
«З дитиною ти біля мене...».....	144
«Небо і хмари — мов листя торішнє...»	144
Ганна	145
«Глянув я на море, — засиніли чари...»	147
«Налетіла й умчала гроза...».....	147
«Не скажу я ні слова востаннє...»	148
«Море — в берег, і сині одгони...»	149
«Я води наберу на долоню...»	150
«І пішов я тоді до Петлюри...»	150
«Над морем сидів і хитався од болю...»	151
«Сміхом і піснями...»	152

«По брудному місту я блукаю...»	152
«Стою я. Хмари угорі...»	153
«Підіймається місяць над містом...»	153
«Йду до Дніпровського Івана...»	154
«Літом і зимою ходє з цигарками...»	155
«Чого задумався, пацан...»	156
Крізь вікна	157
«Чи є в житті яка мета...»	158
На розі	158
Як ти могла...	161

ПОЗА ЗБІРКАМИ

Чи вже не пора	165
На спомин	165
Ні, ні!	166
Зірниці	166
Пісня	167
«Я бачив: блідий брат з журливими очима...»	167
Сок кохання	168
Послідній бій	169
«Там чорний лотос, там чорний лотос...»	169
На варті	170
«Ліг на лани вже морок ночі...»	170
Що вам?	171
«Ми любим на словах бутъ сильними душею...»	172
«Сум червоний... Ранок ніжний...»	172
Для...	173
«До зброї! Як один, хто в грудях серце має!	173

«Я знаю: буде час, і сонце ясне встане...»	173
«То не вітер віє із тьми-домовини...»	174
Бій	175
«Цілувала мене, милувала мене...»	175
Хлоня. (<i>Поема</i>)	176
Коли я думаю про тебе	180